

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoPr/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	1318204057
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1318204057.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. M., narodeného XX. H. XXXX, P. XXX, 2/ E. M., narodenej XX. C. XXXX, P. XXX, zastúpených Advokátskou kanceláriou, JUDr. Ondrej Polák, s.r.o., Považská Bystrica, Železničná 90/12, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Polák, proti žalovanej Logman - Považan, akciová spoločnosť, IČO: 36300748, Bratislava, Panská 9, zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šlégerom, Šaľa, Letná 567/4, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, určenie trvania pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-21Cpr/10/2018, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2024 sp. zn. 8CoPr/8/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 08. marca 2024 č. k. B3-21Cpr/10/2018-670 určil, že výpovede z 05. januára 2018 dané žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ (ďalej spolu aj „žalobcovia“) žalovaným, sú neplatné, v zostávajúcej časti súd žalobu zamietol a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. V podstatnom uviedol, že pre platnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou pre nadbytočnosť bolo potrebné v zmysle § 74 ZP prerokovať výpovede dané žalobcom žalovanou so zamestnaneckým dôverníkom. Keďže k tomu nedošlo, nebola splnená jedna zo základných formálnoprávných náležitostí výpovedí daných žalobcom žalovanou, z ktorého dôvodu súd predmetné výpovede určil za neplatné. Ďalším dôvodom neplatnosti predmetných výpovedí bola skutočnosť, že tieto podpísala za žalovanú neoprávnená osoba a v prípade žalobcu 1/ - osoby so zdravotným postihnutím bola dôvodom neplatnosti tiež skutočnosť, že žalovaná si nespĺnila povinnosť vyplývajúcu z § 66 ZP (súhlas Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny).

1.2. V súvislosti s požadovanou náhradou mzdy prvostupňový súd poukázal na judikát R 39/1985 podľa ktorého pri posudzovaní nároku na náhradu mzdy v dôsledku neplatnosti výpovede danej pracovníkovi

organizáciou sa treba zaoberať aj tým, či po neplatnej výpovedi nedošlo medzi účastníkmi k platnému skončeniu pracovného pomeru, napríklad dohodou; náhrada mzdy v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 ZP (teraz § 79 ods. 1 ZP) patrí totiž pracovníkovi najdlhšie do neskoršieho platného skončenia pracovného pomeru. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaná dala dňa 24. apríla 2018 žalobcom okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP, ktoré bolo žalobcovi 1/ doručené do vlastných rúk dňa 11. mája 2018 a žalobkyni 2/ dňa 09. mája 2018. Pretože žalobcovia sa na súde nedomáhali určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 24. apríla 2018, ich pracovný pomer u žalovanej skončil dňa 11. mája 2018 žalobcovi 1/ a dňa 09. mája 2018 žalobkyni 2/. Dôvodmi platnosti, resp. neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalovanou žalobcom dňa 24. apríla 2018 sa súd bližšie nezaoberal, nakoľko toto nebolo predmetom konania sp. zn. B3-21Cpr/10/2018, nebolo zo strany žalobcov napadnuté na súde žalobou, preto je platné. Vzhľadom na tieto skutočnosti, súd žalobu v časti určenia, že pracovný pomer žalobcov u žalovanej naďalej trvá a v časti požadovanej náhrady mzdy ako nedôvodný zamietol z dôvodu, že pracovný pomer žalobcov u žalovanej skončil platne okamžitým skončením pracovného pomeru dňa 11. mája 2018 žalobcovi 1/ a dňa 09. mája 2018 žalobkyni 2/.

1.3. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP tak, že s poukazom na pomerne rovnaký procesný úspech sporových strán súd žiadnej strane nepriznal ich náhradu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov proti zamietajúcim výrokom a výroku o trovách konania rozsudkom z 15. októbra 2024 sp. zn. 8CoPr/8/2024 potvrdil prvostupňový rozsudok v napadnutej časti a priznal žalovanej nárok na náhradu odvolacích trov.

2.1. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, bez nariadenia odvolacieho pojednávania a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Uviedol, že prvostupňový súd vyvodil správny záver, že pracovný pomer žalobcov u žalovaného skončil na základe platného okamžitého skončenia pracovného pomeru ešte skôr, ako im vznikol nárok na náhradu mzdy z neplatnej výpovede z pracovného pomeru. Odvolací súd považoval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožnil s jeho dôvodmi, tieto si osvojil v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkázal. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (zamietajúcej) časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

2.2. Ďalej uviedol, že rozviazanie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi, urobenými súčasne či postupne, Zákoník práce nevylučuje/nezakazuje; jednotlivé právne úkony sa potom posudzujú samostatne a rovnako samostatne nastávajú ich právne účinky. Zákoník práce pri skončení pracovného pomeru vychádza z tzv. relatívnej neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Znamená to, že neplatné skončenie pracovného pomeru možno uplatniť len žalobou na základe § 77 v dvojmesačnej prekluzívnej lehote. Ak zamestnanec alebo zamestnávateľ zmešká lehotu, uplatní sa fikcia, že pracovný pomer bol skončený platne. Túto zákonnú fikciu nemožno prelomiť ani určovacou žalobou, že pracovný pomer trvá a ani žalobou na plnenie. V nadväznosti na uvedené sa prax súdov ustálila na názore, že ak nebola podaná včas žaloba na neplatnosť rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením, skončil pracovný pomer podľa jednostranného zrušovacieho prejavu, aj keď to bol právny úkon neplatný; po uplynutí dvojmesačnej lehoty sa súd nemôže otázkou platnosti rozvázovacieho úkonu zaoberať, a to ani ako predbežnou otázkou. Námetka vznesená v rámci obrany proti uplatneným nárokom z rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením nenahradzuje žalobu o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru. Ak potom na základe žaloby nedošlo k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne. Tento právny názor je plne aplikovateľný aj v prejednávanej veci. Podľa odvolacieho súdu tu nebol žiadny významný dôvod, pre ktorý by sa mal v danej veci odchýliť od zásad prezentovaných doterajšou judikatúrou.

2.3. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia nedôvodne namietali v podanom odvolaní, že ich pracovný pomer bol ukončený uplynutím výpovednej doby 30. apríla 2018, a že právne účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru sa po tejto dobe nemohli uplatniť. Neplatnosť skončenia pracovného pomeru je založená na princípe relatívnej neplatnosti, neopodstatnené sú námietky žalobcov týkajúce sa absolútnej neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pretože žalobcovia nepodali žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, správne tento právny

úkon považoval konajúci súd za platný, a jeho závery neboli v tomto smere arbitrárne. Túto neplatnosť už totiž nie je možné po zmeškaní prekluzívnej lehoty namietať na súde v inom súdnom konaní.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Žalobcovia (ďalej aj ako „dovolatelia“) podali proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP (v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP žalobcovia v dovolaní nič explicitne neuviedli, pozn.). V polemike a v nesúlase s právnymi závermi nižších súdov a cez prizmu ich doterajšej argumentácie namietali okamžité skončenie pracovného pomeru, jeho antidátovanie, bezcennosť, nulitosť, absolútnu neplatnosť, v dôsledku čoho nebolo potrebné žalobou namietať jeho neplatnosť. Zopakovali, že ich pracovné pomery mali skončiť uplynutím výpovednej lehoty dňa 30. apríla 2018 a preto akékoľvek ich ukončenie po tomto dátume nie je prípustné. Keďže listiny o okamžitom skončení pracovného pomeru boli podané na doručenie až 03. mája 2018 bol mylný názor nižších súdov, že žalovaná dala žalobcom okamžité skončenie pracovného pomeru počas plynutia výpovednej doby. Navrhli, aby dovolací súd zrušil obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP namietali, že „odôvodnenie je nepostačujúce, je generálne, všeobecné a povrchné a odvolací súd sa nezaoberal našimi konkrétnymi skutkovými i právnymi námietkami, ktoré sme uviedli v odvolaní. ... odobral nám možnosť argumentovať a konfrontovať naše právne názory. V konečnom dôsledku je potom rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné“.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobcovia vyslovili názor, že síce bolo možné „rozviazať“ pracovný pomer okamžitým zrušením ale jedine do skončenia výpovednej doby, t. j. v našom prípade do 30. 4. 2018. Po skončení pracovného pomeru uplynutím výpovednej lehoty nie je možné rozviazať pracovný pomer ani okamžitým zrušením, pretože pracovný pomer už nejestvuje. V našom prípade žalovaný odoslal listiny o skončení pracovného pomeru 03. 05. 2018. V tomto je náš prípad špecifický a jedinečný. Pokiaľ vieme takouto konkrétnou situáciou sa zatiaľ vo svojej rozhodovacej činnosti dovolací súd nezaoberal a tým je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods.1 písm. b) CSP“.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla zamietnuť dovolanie a priznať jej náhradu dovolacích trov. Uviedla, že žalobcovia v dovolaní uvádzajú prakticky zhodné tvrdenia a argumenty aké uviedli aj vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a poukázala na riadne, dôsledné a úplné odôvodnenie odvolacieho rozsudku. Poukázala na R 39/1985, R 40/1969 a odvolacie rozhodnutie 14CoPr/3/2024.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť nimi podaného dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

6.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťela tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017,

2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nimi tvrdným vadám zmätočnosti.

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Žalobcovia v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP v podstatnom namietali nedostatok dôvodov (nepreskúmateľnosť) a že sa odvolací súd nezaoberal odvolacími námietkami (bod 3.1.).

9. Podľa názoru najvyššieho súdu i keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých vyvodil svoje právne závery vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

9.1. Nosné dôvody, na základe ktorých prvostupňový súd zamietol nárok žalobcov na určenie, že ich pracovný pomer u žalovanej naďalej trvá a v časti požadovanej náhrady mzdy, resp. odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil, spočívali v názore, že síce výpovede z 05. januára 2018 dané žalobcom žalovanou podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP boli súdmi na návrh žalobcov určené za neplatné, avšak žalovaná dňa 24. apríla 2018 dala žalobcom (aj) okamžité skončenie pracovného pomeru (doručené žalobcovi 1/ 11. mája 2018 a žalobkyni 2/ 09. mája 2018) voči ktorému žalobcovia nepodali v stanovenej lehote na súde žalobu o určenie neplatnosti, v dôsledku čoho ich pracovný pomer skončil na základe tohto okamžité skončenie pracovného pomeru (v prípade žalobcu 1/ dňa 11. mája 2018 a v prípade žalobkyne 2/ 09. mája 2018). Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že ak žalobcovia zmeškali 2 mesačnú (prekluzívnu) lehotu podľa § 77 ZP uplatní sa fikcia, že pracovný pomer bol skončený platne aj keby zrušovací prejav vykazoval právne deformity. V reakcii na odvolacie námietky ďalej uviedol, že žalobcovia nedôvodne namietali v podanom odvolaní, že ich pracovný pomer bol ukončený uplynutím pôvodnej výpovednej doby 30. apríla 2018 a že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo absolútne neplatné, keďže neplatnosť skončenia pracovného pomeru je založená na princípe relatívnej neplatnosti.

9.2. Podľa názoru najvyššieho súdu odôvodnenie napadnutého odvolacieho rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Dovolatelia preto nedôvodne argumentovali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné) resp. že nedáva odpovede na všetky relevantné výhrady dovolateľov. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom

pripade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Odvolacím súdom interpretované na vec sa vzťahujúce hmotnoprávne predpisy a vyslovené závery tak nemožno považovať za celkom zjavne nedôvodné a ani za právne nekonformné.

9.3. Pre úplnosť najvyšší súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP v zásade nezakladá.

10. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobcovia neopodstatnene namietali, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

11. Ak dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mali dovolatelia na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach Civilného sporového poriadku nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domnienok alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených odvolacím súdom mali dovolatelia (ich advokát) na mysli pri formulovaní dovolania. Uvedené platí predovšetkým pre tú časť dovolania žalobcov, v ktorej polemizovali a v nesúhlase s právnymi závermi nižších súdov - cez prizmu ich doterajšej argumentácie všeobecne namietali okamžité skončenie pracovného pomeru, jeho možné antidátovanie, bezcennosť, nulitosť a absolútnu neplatnosť (bod 3). V tomto ohľade dovolací súd uvádza, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

12. Explicitne v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolatelia namietali, že po skončení ich pracovného pomeru na základe pôvodných výpovedí, t. j. po 30. apríli 2018 už nebolo možné rozviazať ich pracovný pomer okamžitým zrušením, pretože ich pracovný pomer už nejestvoval (bod 3.2.).

13. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13.2. V neposlednom rade najvyšší súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

14. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľmi napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

14.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad

Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

14.2. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil.

15. Žalobcami naformulovaná skutková a právna situácia v rámci podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (ak pracovný pomer skončil, nie je po tomto skončení možné dať okamžité skončenie pracovného pomeru) je nepochybne správna, pretože nie je možné (opakovane) skončiť niečo, čo už skončilo. Ak skončil pracovný pomer na základe skoršieho právneho úkonu, má to za následok, že neskorší právny úkon o skončení pracovného pomeru sa neuplatní (i keby bol inak platný) ako právny dôvod zániku tohto pracovného pomeru. V posudzovanej veci žalobcami v dovolaní nastolenú situáciu ale nie je možné uplatniť už len z toho dôvodu, že pracovný pomer žalobcov u žalovanej neskončil na základe (predchádzajúcich) výpovedí z 05. januára 2018 dňom 30. apríla 2018; obe tieto výpovede na základe návrhu žalobcov totiž určil prvostupňový súd právomocne za neplatné. V uvedenej situácii preto išlo v prípade výpovedí z 05. januára 2018 a okamžitého skončenia z 24. apríla 2018 o konkurujúci, nie vylučujúci vzťah. Inak povedané rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho nosných dôvodoch nezáviselo od vyriešenia žalobcami v dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP naformulovanej skutkovej a právnej situácie (otázky).

16. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

17. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.